

[Stauning.]

til at forblive i den aktive Del af Banken. De paagældende Engagementer m. v. overføres til Afviklingsafdelingen til den Værdi, til hvilken de er bogført i Bankens Status pr. 31. December 1927, og med de for dem i Status beregnede Hensættelser og Kreditkonti samt Konti for realiserede Sikkerheder. Eventuelt Overskud eller Tab paa de til Afviklingsafdelingen henførte Engagementer m. v. udover de saaledes tilstedeværende Hensættelser m. v. tilfalder, henholdsvis dækkes af Staten.“

Altsaa, denne Afviklingsafdeling er i Realiteten en Afdeling af Statskassen; man kunde for den Sags Skyld akkurat lige saa godt ved den Lejlighed have besluttet en Henlæggelse under et af Ministerierne, som ved Hjælp af Embedsmænd kunde besørge den Afvikling, der her skal foretages. Det er ikke en Varetagelse af private Erhvervsinteresser, som foregaar i Afviklingsafdelingen, det er, paa Statens Vegne, en Undersøgelse af Engagementerne — en Sanering af dem, hvis den er mulig, en Likvidation, hvis en saadan er nødvendig —, hvorved det gælder om at udbringe det mest mulige for Staten, hvor det gælder at hindre, at Privatkapitalismen render af med Udbyttet, saaledes som det ærede Medlem Hr. Holstein altsaa aabenbart foretrækker, at den skal gøre det. Jo bedre Aktiverne — thi det, der er henlagt til denne Kasse, er altsaa en Samling mere eller mindre værdifulde Aktiver, det er Aktiebeholdninger, det er Forretninger, som skal likvidere, som ejer Fabrikker, Maskiner og andet — kan afhændes, jo mere der kan udbringes af de Likvidationer, der skal foregaa, des billigere slipper Staten.

I § 6 i den samme Lov gives der Regler for, hvorledes Ministeren har at udnævne Bestyrelsen, lave Regulativ for denne o. s. v., og saa findes der en Bestemmelse, hvori det hedder:

„Naar af samtlige tilstedeværende Medlemmer alene eet Medlem modsætter sig Eftergivelse af en Gældspost eller Ydelse af et Laan, vil Sagen kunne begæres forelagt Ministeren for Industri, Handel og Søfart til Afgørelse.“

Det er rigtigt, saaledes som den ærede Ordfører for Venstre og Konservative nylig sagde, at denne Bestemmelse har en vis

Betydning. I Forholdet til denne Afviklingsafdeling er det ganske klart, at der overhovedet ikke burde være Plads for anden Repræsentation end Statsrepræsentation, en udpræget Statstjener, som varetog Statens Interesser.

Den Departementschef, her er Tale om, er ikke blot en Mand, der sidder og varetager en Gerning, for hvilken han faar en vis Løn, han er Statsadministrationens Kontrol, Garanten for, at den private Erhvervsinteresse ikke plejes paa Statens Bekostning, og dette er saa meget rigtigere, som det jo ogsaa har en vis naturlig Forbindelse med den § 6, sidste Del, som jeg nys læste op, og som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller frygtede, at man borteliminerede. Nej, man borteliminerer den aldeles ikke. Hvis der nemlig skulde komme det besynderlige Forhold, at de øvrige 4 Repræsentanter, hvad der i hvert Fald er teoretisk tænkeligt, var saadanne, som vilde pleje Privatkapitalens Interesser, som vilde afhænde en Aktiepost for en Klatskilling i Stedet for at faa noget mere for den, som vilde sælge Værdier til Skade for Staten, saa kan Departementschefen, denne ene ministerielle Repræsentant, modsætte sig det og derved forhindre, at denne Afhændelse finder Sted, og sørge for, at Sagen kommer til Ministeren og bliver forelagt ham som Appellinstans.

En saadan Udvikling er jo langt mere tænkelig, end at han skulde forhindre noget og vanskeliggøre Appel, og det er jo udtrykkeligt ved Loven sagt, at det er selve Ministeren, der skal træffe Afgørelsen; det er ikke en Ministeriesag i administrativ Forstand, men det er Ministeren, der som sjette Mand faar Lov til at afgøre, om de 5 eller den ene har Ret i det paagældende Forhold.

Jeg maa derfor meget misbillige og paa mit Partis Vegne udtale en Misbilligelse af, at man søger at udelukke Statens Kontrol og Statens absolutte Herredømme over disse Aktiver, der for Staten er mange Millioner Kroner værd. Alle andre kan mere eller mindre føle sig knyttet til private Interesser. Ingen kan sige noget til, at en Rigsdagsmand ogsaa har privat Virksomhed at varetage og føler sig knyttet dertil, men en Departementschef i Erhvervenes Ministerium kan ikke og maa ikke have Privat-erhvervsinteresser, og han maa kunne træde-